

9 — Jovićevo

Ljubiša Jović uzbuđeno je trčao uzbrdicom i vikao. Njegove pantalone, malo duže od nogu, zapinjale su o kamenje makadama. „Stigao je! Eno ga, penje se pešaka!“

Ljubopitljivost osamljenog planinskog sela naglo se probudila i u kućama od dasaka i blata popalila sveće. Zadihani Ljubiša zastao je ispred prvih vrata, pokušavajući da oporavi pluća od trčanja. Jedna ruka, izgužvana i hitra, povuče ga u unutrašnjost kuće. Plamenovi utihnuše i seoce opet zaroni u tamu.

Stranac se penjao ujednačenim tempom iskusnog planinara. Povremeno se saplitaio, tresući sadržaj ranca. Selo u koje se zaputio nije bilo ucrtano na mapi. On je svejedno, s vremena na vreme, bateriju usmeravao ka istrošenoj karti, proveravajući pravac kretanja.

Stigao je pre buđenja petlova i insekata. Nejasno osvetljen istočnim nebom, posmatrao je kuće osenčene granjem i visokom travom. Jutarnju tišinu gazili su samo njegovi gumeni koraci.

I nekakvo škripanje.

Stao je.

Škripanje je prestalo.

Zakoračio je.

Iz daljine je opet zaškripalo.

Nastavio je da hoda, praćen zvukom, pokušavajući da pronađe njegov izvor. Našao ga je iza štale utonule u težak miris stoke. Jedna ljuljaška i na njoj ljupko devojče oko petnaeste godine života. Obučena u belu čipkanu haljinu i crvene lakovane cipele, netremice je pratila njegove pokrete, pokrećući ljuljašku svaki put kada bi se i on pokrenuo.

„Kako se zoveš, devojčice?“ prošaputao je.

„Ljubimče.“ kratko je odgovorila i dalje napeto posmatrajući njegove čizme.

„Ima li kod vas soba za iznajmljivanje, Ljubice?“

Trgla se, pogledavši ga po prvi put u lice. Sevnula je očima toliko crnim da mu se učinilo da gleda u dve zjapeće rupe.

„Dole, tamo gde je ljuštionica. Pratite ljuske.“ rekla je, iznenađivši ga promenom boje glasa u dubok, gotovo muški ton.

Okrenuo se u pravcu njenog ispruženog prsta. U livadi su se belele dve kuće. Jedna veća, bez prozora, i druga obična, oljuštenih zidova. Vratio je pogled ka ljuljašci.

Praznoj.

Osmehnuo se, zaputivši se u pokazanom smeru, dok su mu pod stopalima šuštale ljuspice nalik sasušenoj svinjskoj koži.

„Ah, vi ste upoznali moju mlađu ćerku gore na igraonici?“ gazda kuće oljuštenih zidova zadržao je pogled na ručnim mišićima stranca. „Drago mi je, ja sam Ljubosav Jović.“

Pridošlica potvrdno klimnu, lutajući očima po zidovima ispunjenim požutelim fotografijama. Gusto nalepljene, prikazivale su ljude koji su se osmehivali ispred osunčanog seoskog pejzaža, ili koji su, sivi i ozbiljni, posmatrali negde iza aparata. Nije osetio potrebu da pita za njih. Umesto toga, okrenuo se devojkici u kecelji, koja je upravo ušetala u kuću.

„A ovo je moja mlađa kćer. Zovemo je Ljutko. Ona je ljubomornija. Starija je lepša.“ reče starac, nimalo poremećen devojkicinim šištavim uzdahom negodovanja.

Ona uze stranca za ruku i odvede ga ka iznajmljenoj sobi, prateći ritam njegovih koraka. Cipele raznih veličina, boja i oblika bile su uredno složene u svakom kutku kuće. Mobilni telefoni, naočare za sunce, ručni satovi i ostali lični predmeti, nalazili su se uredno poslagani na policama. Stranac žmirnu, osmehnuvši se posvećenosti domaćina i ušeta u sobu koju mu je devojkica otključala.

Ljubiša Jović se nekada ustručavao da kuca na vrata nepoznatih. Sa sve manjim brojem posetilaca u udaljenom selu, naučio je da ga stidljivost neće odvesti daleko. Tri tiha udarca zglobovom i on se, zajedno sa poslužavnikom, našao u sobi stranca.

„Evo malo najboljeg kajmaka i slanine. Doneo sam i domaćeg hleba, moja Ljubinka pravila.“ reče, spuštajući poslužavnik prenatrpan hranom. „Čujem da ste paraglajder? Dolazili su i ranije takvi. Najviše su voleli da se spuštaju sa onog brda tamo.“ Ljubiša pokaza kroz prozor, na visoke kamenjare prošarane suvom travom.

Stranac pogleda u brdo uz laki osmeh zahvalnosti koji Ljubiši vrati poznati osećaj nelagode. „Obavezno probajte kajmak. Nema boljeg u čitavoj zemlji.“ doda nervozno, pa žurno izađe, praćen mirisom sveže ispečenog testa.

„Ljigavčeva žena pravi dobar hleb.“ pomisli stranac, gutajući polusažvakane komade. Kajmak je voleo, ali ga je ovog puta bacio. Do svesti mu dopre buka koja je dolazila iz obližnje zgrade bez prozora. On spakova ostatak hleba u ranac, uprti ga na rame i zaputi se ka brdu.

Vetar je nosio uzbuđeni ali prigušeni žamor ljudskih glasova iz ljuštionice, pomešanih sa odjecima metalnih predmeta. On suspregnu nalet radoznalosti, rešivši da ispoštuje privatnost domaćina i nastavi ka cilju.

Kraj izvora, dve devojčice neobičnih imena posmatrale su njegov hod. Ovog puta nisu bile zainteresovane da ga prate ritmom koraćanja ili ljuljanja. Fotografisale su ga umesto toga. Nasmešio im se u prolasku, namignuvši.

Ostale su kamene.

Da mu se grlo nije steglo u iznenadnom grču, Ljubiša Jović bi vikao. Ovako je samo uputio paničan pogled ka svojoj ženi, koja se takođe grčila, valjajući se po podu ljuštionice. Kazan vrele vode se u metežu prevrnuo, prelivši sadržaj preko gomile metalnih alatki.

U pokušaju da upozori selo, Ljubiša je stigao do vrata samo da bi shvatio da je celo selo u samrtnom ropcu. U to ga je uverio prizor dve devojčice kako se trzaju i guše u daljini.

On sklopi oči i ironično pomisli na Ljubinku i njen osmeh onda kada je rekao da će selo, posle mnogo meseci, dobiti gosta.

Stranac sa gas maskom obilazio je selo, skupljajući zgrčene leševe. Gomilao ih je u ljuštioniči i čistio od samrtnog izmeta i mokraće. Iako je dejstvo gasa odavno prošlo, zadržao je masku. Već mu se dešavalo da ne može da suzdrži nagon za povraćanjem prilikom čišćenja. Ovako je bar bio pošteđen poznatog vonja.

Tek kada je očistio selo, pokačivši nekoliko desetina meštana na kuke, skinuo je masku.

„Ovi više nikoga neće pojesti“, pomislio je, založivši vatru u velikoj pećnici.

„Amateri, nastavio je naglas, „nije ljudožderstvo za svakog seljaka“, šaputao je, mazeći odrano telo lepše devojčice. „Pravi ljubitelji znaju da je samo meso ljudoždera ukusnije od običnog ljudskog. Pogotovo kada se jede uz domaći hleb.“